

РЕШЕНИЕ

№ 4504

гр. София, 20.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 20.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5376** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Х. Г. С. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 118547 от 25.02.2003 г. на началника на Направление „Пътна полиция-КАТ” при СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4, вр. чл. 157, ал. 4 от ЗДвП – „изземване на свидетелството за управление”.

В жалбата се твърди, че не са изпълнени материалноправните предпоставки за прилагане на процесната принудителна административна мярка (ПАМ), тъй като към датата на издаване на заповедта водачът не е загубил правоспособността си да управлява МПС и оттам за него не е възникнало задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си за управление на МПС. Към жалбата е представено удостоверение, от което се установява, че същият не е сменял постоянния си адрес от 15.10.2001 г. Удостоверението е представено във връзка с оплакванията на жалбоподателя, че не е бил уведомен нито за наказателните постановления, въз основа на които са му били отнети контролни точки, нито за процесната заповед.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата на изложените в нея основания. Относно представените преписи на наказателни постановления посочва, че същите не съдържат надлежно удостоверяване на датата на връчване на водача и не са влезли в сила. Моли да бъде отменен оспореният административен акт и присъждане на разноските по водене на делото.

Ответникът по жалбата – началникът на Отдел „Пътна полиция” при СДВР чрез

процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли да бъде отхвърлена и присъждане на разноските по водене на делото.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт и от процесуално легитимирано лице. В заповедта липсва отбелязване за датата на връчването ѝ, има отбелязване, че е изпратена с обратни разписки от 06.06.2003 г. и 16.07.2003 г. Обратните разписки не са представени по делото. При липса на данни на коя дата жалбоподателят е бил уведомен за процесната заповед съдът приема, че жалбата е подадена при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. По изложените съображения жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С процесната заповед на основание чл. 171, т. 4, вр. чл. 157, ал. 4 от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е приложена ПАМ „изземване на свидетелството за управление”. В заповедта не са описани колко на брой контролни точки са отнети на жалбоподателя, нито наказателните постановления, въз основа на които са отнети контролните точки. Процесуалният представител на ответника твърди, че към датата на издаване на заповедта са изчерпани всички контролни точки на водача. Представя преписи на 13 броя наказателни постановления (НП) за нарушения на жалбоподателя на ЗДвП, с които е постановено да се отнемат общо 51 контролни точки. Наказателните постановления за издадени през периода 05.04.2000 г. – 25.02.2003 г. Датата на последното издадено за посочения период НП № 118547/25.02.2003 г. съвпада с датата на издаване на процесната заповед. Върху преписите липсват подпис на издателя, дата на връчване и дата на влизане в сила на НП. Процесуалният представител на ответника твърди, че оригиналите на НП са унищожени по съответния ред. Представя Заповед № 459/2011 г. и Заповед № 609/2009 г. на директора на СДВР за назначаване на комисии за унищожаване на документи с приложени към тях протоколи за унищожаване на документи. От протоколите се установява, че същите касаят унищожаването на АНП за периода 01.01.1996 г. до 31.12.2003 г. По делото е представена обратна разписка във връзка с връчване на три от общо представените 13 НП – НП № 85409/13.01.2003 г. (отнети 4 контролни точки), НП № 85727/10.01.2003 г. (отнети 4 контролни точки) и НП № 118547/25.02.2003 г. (отнети 4 контролни точки). Разписката е върната в цялост с отбелязване, че адресатът е непознат. За останалите 10 НП не са представени доказателства за начина и датата на връчването им на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:

По аргумент от разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4 и т. 5, буква „а” се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Заеманата от издателя на акта длъжност – началник на Направление „ПП-КАТ” при СДВР се идентифицира с ръководител на служба за контрол по този закон. Със Заповед № I-85 от 18.04.2001 г. на министъра на вътрешните работи началникът на Направление „ПП-КАТ” при СДВР е изрично оправомощен да прилага принудителни административни мерки по ЗДвП. Следователно административният акт е издаден от компетентен административен орган.

При издаването ѝ е спазена установената писмена форма.

Допуснато е обаче съществено нарушение на административнопроизводствените

правила, което е довело и до противоречие на административния акт с материалноправните разпоредби – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и 4 от АПК. Основателен е доводът на жалбоподателя, че представените по делото преписи на НП не удостоверяват датата на връчване на НП. Както беше посочено по-горе, преписите не съдържат данни на коя дата НП е връчено на жалбоподателя. Само за три НП (НП № 85409/13.01.2003 г., НП № 85727/10.01.2003 г. и НП № 118547/25.02.2003 г.) е представена обратна разписка, същата обаче е върната в цялост с отбелязване, че адресатът е непознат. По делото не са представени доказателства, че административнонаказващият орган е изпълнил изискването на 58, ал. 2 от ЗАНН да отбележи върху НП, че нарушителят не е открит на посочения от него адрес, поради което не е налице основание НП да се считат за връчени. Най-късно издаденото от цитираните три НП - НП № 118547/25.02.2003 г. е с дата, която съвпада с датата на издаване на процесната заповед, т. е. безспорно не е било влязло в сила към датата на издаване на процесната заповед. За останалите 10 НП изобщо не са представени доказателства за начина и датата на връчването им. За да са налице материалноправните предпоставки за издаване на заповедта, в тежест на ответника е да установи, че за жалбоподателя е възникнало задължение по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството си за управление поради загубена правоспособност да управлява МПС. От ответника не е проведено доказване на фактите и обстоятелствата, релевантни за установяване на изпълнението на хипотезата на чл. 171, т. 4, вр. чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влезли в сила НП. Доказателства за наличие на влезли в сила НП към датата на издаване на процесната заповед не са представени, следователно липсват доказателства, че към този момент е било налице основание за отнемане на контролни точки. При това положение по делото не се установява водачът да е загубил правоспособността си и оттам за него да е възникнало задължение да върне свидетелството си за управление на МПС.

По изложените съображения административният акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

При този изход на делото на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноските по водене на делото в размер на 310 лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 300 платено адвокатско възнаграждение. В съответствие с разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК извършените разноски следва да бъдат възстановени от бюджета на ответника.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отд., 17-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 118547 от 25.02.2003 г. на началника на Направление „Пътна полиция-КАТ” при СДВР.

ОСЪЖДА началника на Отдел „Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи да заплати в полза на Х. Г. С. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноските по водене на делото в размер на 310 лв. (триста и десет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: